

עת"א 15599/01/17 - מוסא עקול, נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 15599-01-17 עקול(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני
העותר
נגד
המשיבים

כבוד השופט יוסף בן-חמו
מוסא עקול,

1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים
2. מדינת ישראל

החלטה

בפני עתירת אסיר בעניין שילובו בסבב חופשות.

נימוקי העתירה

- העותר מתנהל בכלא באופן תקין וחיובי. מאז כניסתו לכלא גלבוע הוא משמש כאסיר תומך, השתתף בקורסים ובטיפולים שהוצעו לו - שיחות פרטניות, קבוצת מודעות, תקשורת בינאישית, התמודדות במעצר, אדלר, תעסוקה. משמש כתומך מזה כ - 8 חודשים, מתפקד כאסיר עבודה וטבח ראשי במטבח.
- התנגדות משטרת ישראל לשילובו בסבב חופשות איננה ברורה ואיננה מוצדקת. גורמי הטיפול המליצו על מתן חופשה.
- לעותר אושרה יציאה לחופשה חריגה לבקר את אביו, לאור מצבו הרפואי.
- העותר הינו אסיר פלילי המרצה עונש מאסר של 4.5 שנים לאחר שהורשע בעבירות של סחר בסמים, ניסיון להחזקת סמים שלא לצריכה עצמית וקשירת קשר לפשע. במאסר מיום 23/11/15, מסווג בקטגוריה ב/1 - משטרה.

כתב התשובה

- עמדת משטרת ישראל המתנגדת ליציאת העותר לחופשה נסמכת על מידע.
- בנוסף למידע, העותר שהה בבריחה משך תקופה של יותר מ - 3 שנים, בהן הסתתר בשטחי הרשות, לאחר שהופלל על ידי סוכן משטרתי וידע כי הוא מבוקש לחקירה ועלול להיעצר.

- לאור תוכן המידע, התנהלות העותר בעבר וטיב העבירות בהן הורשע, סבורה משטרת ישראל כי לא ניתן להחיל תנאים שיאינו את החשש מהימלטות במהלך החופשות.
 - לעותר אושרה חופשה חריגה, למרות שקודם לכן נדחתה בקשתו ובית המשפט דחה עתירה נגד ההחלטה. למרות זאת, נתנה המשיבה משקל ממשי לשיקולים הומניטריים ואפשרה חופשה חריגה בתנאים מגבילים ומיוחדים. בהחלטה לעניין חופשה רגילה, משקלו של השיקול ההומניטרי איננו בעל אותו משקל כמו בחופשה חריגה.
- ב"כ העותר טען בתגובה כי העותר מעולם לא זומן לחקירה בגין ההפרות, לא ידע שהוא דרוש לחקירה וכי הופלל ע"י סוכן משטרה ולא נמלט. באותה עת נהרג אחיו של העותר ובעקבות הטראומה, הוא עבר להתגורר ביישוב טירה. בתקופת מאסריו הקודמים הוא שולב בסבב חופשות.

דין :

מהמידע המודיעיני המשטרתי עולה כי העותר קשור לניסיון לשבש באופן חמור את ההליך הפלילי שהתנהל נגדו. כמו כן, ישנן מס' ידיעות שהעותר, שהיה תושב נצרת, עבר להתגורר באיזור שכם **משום** שהוא מבוקש ודרוש למשטרה. מידע זה בעל ערכיות גבוהה.

כמו כן, ישנה ידיעה נוספת (מס' 12-0525-583) המסווגת כבעלת מהימנות וערכיות גבוהה, על כך שהעותר עזב את ביתו בנצרת ועבר להתגורר בשטחים עקב העובדה שהוא הופלל על ידי סוכן משטרה.

במסגרת גזר הדין הוכרז **העותר כ"סוחר סמים"** מכח סעיף 36(ב) לפקודת הסמים המסוכנים. מגזר הדין עולה שהעותר עסק בסחר בסמים, ביצע עסקאות סחר בסמים מסוג הרואין בכמויות של 183 גרם נטו וחצי ק"ג נטו. כמו כן, צוין חלקו המשמעותי של הנאשם בביצוע העבירות.

העובדה שאין בגזר הדין התייחסות לנושא הבריחה וההתחמקות מלהתייצב לחקירה ולהליך משפטי, אין בה כדי לשלול את תוקפו של המידע כ"ראיה מנהלית".

עבירות סמים, בוודאי כאשר מדובר ב"עיסוק" ובהתחשב בהיקף וכמות הסמים, מקימות חזקה בדבר מסוכנות.

על פי הוראות סעיף ג של פרק א לפקנ"צ החופשות, סוג העבירה טיבה ונסיבותיה מהוים אחד מהשיקולים העיקריים שעל הרשות לקחת בחשון במסגרת שיקוליה.

על אף תפקודו התקין של העותר, הגורם המקצועי המוסמך - משטרת ישראל מתנגדת בשל הקושי במתן אמון הנדרש מאסיר היוצא לחופשה לצורך הבטחת שלום הציבור. (ראה והשווה **רע"ב 1017/13 יבגני גבריאלוב נ' שב"ס**, החלטת כב' השופט מלצר מיום 26/6/13).

סירוב אישור חופשה בשל העדר אמון באסיר הינו במתחם הסבירות המנהלי.

לפיכך, אני מורה על דחיית העתירה.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ז, 23 מרץ 2017, בהעדר
הצדדים.